

Arrest

nr. 180 685 van 12 januari 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, op 10 oktober 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 september 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. VAN ROEYEN, die loco advocaat M. DE BOEL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw:

naam: A..

voornaam: M.

geboortedatum: 15.07.1975

geboorteplaats: Quezon City

nationaliteit: Filipijnen

In voorkomend geval, ALIAS:/

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, uiterlijk op 13.10.2016.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinéa 1:

1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie. Bovendien, haar intentie tot wettelijke samenwoning, geeft zij niet automatisch recht op verblijf. Volgens het administratief verslag, blijkt dat betrokkene samen leeft met haar toekomstige samenwoner. Zij verklaart dat zij verblijft onder hetzelfde dak als haar partner.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins-of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Preventieve maatregelen(3) "

2. Over de ontvankelijkheid

Ter zitting heeft de verwerende partij afstand gedaan van de exceptie van onontvankelijkheid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In het eerste middel wordt ondermeer de schending ingeroepen van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Verzoekster betoogt onder meer wat volgt:

"6. Artikels 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepalen:

De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd. en

De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.

Artikels 7, 62 en 74/13 Vw. bepalen:

Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of %ijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1° 2°, 5° 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft pondeur houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

(...)

Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater; kan de minister of zijn

gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.
(...)

En

De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. Zij worden ter kennis van de betrokkenen

gebracht, die er een afschrift van ontvangen (...)

En

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

[...]

9. Een samenlezing van de artikels 2 en 3 van de Wet Formele Motivering, artikel 62 Vw. en de beginselen van behoorlijk bestuur legt verweerster op om haar beslissingen te motiveren.

Deze motivering moet bovendien afdoende zijn.

"Uit de rechtspraak blijkt dat de motivering de beslissing maar zal kunnen schragen wanneer zij (A.), niet tegenstrijdig (B), juist (C), pertinent (D), concreet en precies (E) en volledig is (I. Opdebeek, A. Coolsaet (eds.), Formele motivering van bestuurshandelingen, die Keure, 2013, p. 151)

De bestreden beslissing voldoet hier niet aan.

10. In de eerste plaats is de motivering hier niet volledig.

[...]

13. Naast het feit dat geen rekening werd gehouden met de aanvraag ex. art. 9bis Vw., werd er ook geen rekening gehouden met de gehele gezins- en familiesituatie van verzoekster, zoals artikel 74/13 Vw. voorschrijft (aangevuld door art. 8 EVRM, cfr. hierna).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerster stelt dat een bevel om het grondgebied te verlaten gedurende een aanvraag tot wettelijke samenwoning geen inbreuk zou uitmaken op artikel 8 EVRM. Haar motivering op grond van artikel 74/13 Vw. beperkt zich tot dat punt.

Los van het feit dat verzoekster deze redenering niet volgt (zie verder), is haar gezins- en privéleven in België veel uitgebreider. Naast haar partner, heeft zij hier een familieleven met haar zus en heeft zij een uitgebreide vriendenkring en een vaste job in België.

De zus van verzoekster is ernstig verzwakt door kanker, zodat verzoekster een groot deel van de zorg voor haar zus, diens gezin en haar rol in het hotel-restaurant heeft overgenomen. De gezondheidssituatie van haar zus, heeft de familiebanden die al sterk waren, heel hecht en noodzakelijk gemaakt. Het gaat daarbij natuurlijk niet alleen om materiële steun en fysieke zorg, maar over het "er zijn" voor elkaar. Deze oorspronkelijke familieband betekent heel veel voor verzoekster en haar zus.

Uit het samenlezen van artikel 74/13 Vw. met de formele motiveringsplicht en de beginselen van behoorlijk bestuur volgt opnieuw de vaststelling dat de bestreden beslissing niet is gesteund op een correcte en volledige feitenvinding en niet afdoende werd gemotiveerd."

3.2. De verwerende partij repliceert hierop als volgt in haar nota:

"Verder houdt verzoekende partij voor dat werd nagelaten rekening te houden met de gezins- en familiesituatie van verzoekende partij, waarbij verzoekende partij verwijst naar haar partner, haar zus, haar uitgebreide vriendenkring en haar vaste job in België.

Art. 74/13 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Dit artikel is een algemene bepaling dat een individueel onderzoek noodzakelijk maakt en er op gericht is te waarborgen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk kan beroepen op de hierin vermelde elementen.

Verzoekende partij levert dit bewijs niet en beperkt zich tot loutere beweringen.

Zie in die zin:

"Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk bevindt in één van de in dit artikel vermelde situaties. In casu blijkt echter dat de

verzoeker zich beperkt tot loutere beweringen en dat hij het beweerde gezinsleven met V(...) Y(...) I(..) in het kader van het onderhavige beroep op geen enkele wijze staft.” (R.v.V. nr. 105.706 van 19 november 2012)

Waar verzoekende partij voorhoudt dat art. 74/13 Vreemdelingenwet zou zijn geschonden, omdat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd over dit artikel en de erin opgenomen elementen, laat verweerder gelden dat voornoemd wetsartikel geen dergelijke motiveringsplicht bevat.

Het volstaat dat uit de gegevens van de zaak, weze het uit de stukken van het administratief dossier of uit de bestreden beslissing zelf, kan worden vastgesteld dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van de verwijderingsbeslissing is overgegaan tot het individueel onderzoek dat in wezen uit voornoemd artikel 74/13 Vreemdelingenwet voortvloeit.

Terwijl de beweringen omtrent een zogezegd privéleven (vriendenkring en vaste job) in België, voorbij gaan aan de inhoud van art. 74/13 Vreemdelingenwet, dat geen melding maakt van een privéleven, maar enkel van een eventueel gezins- of familieleven.

Een schending van art. 74/13 Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond..”

3.3. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar verzoeksters relatie met de heer J.S. Verzoekster betoogt echter dat haar gezins- en privéleven veel uitgebreider is en verwijst naar haar zus die ernstig is verzwakt door kanker zodat zij een groot deel van de zorg voor haar zus en diens gezin heeft overgenomen. De noodzakelijke zorg voor haar zus heeft de familiebanden heel hecht en noodzakelijk gemaakt, waarbij het niet alleen gaat om materiële steun en fysieke zorg, maar ook over het “er zijn” voor elkaar.

De verwerende partij erkent dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet een individueel onderzoek noodzakelijk maakt maar betoogt dat verzoekster niet aan de hand van concrete gegevens aantoont dat zij zich daadwerkelijk kan beroepen op de hierin vermelde elementen. Voorts betoogt zij dat deze bepaling geen motiveringsplicht bevat.

De Raad is van oordeel dat de verwerende partij niet kan worden bijgetreden:

Vooreerst moet worden vastgesteld dat niet wordt betwist dat op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen, een aanvraag hangende was die verzoekster had ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. In die aanvraag had zij gewezen op het feit dat zij instaat voor de hulp en de verzorging van haar zus N.A. die aan kanker lijdt. Bij het huidige verzoekschrift voegt zij een doktersattest waarin wordt geattesteerd dat mevrouw N.A; lijdt aan kanker sedert 2009. Dat verzoekster niet aan de hand van concrete elementen zou hebben aangetoond dat zij zich baseert op de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vermelde elementen, zoals de verwerende partij wil laten geloven, gaat dan ook geenszins op.

Voorts blijkt dat de verwerende partij die, gelet op de hangende aanvraag wist of had moeten weten van de aangevoerde situatie met de zus, ervoor heeft gekozen om hierover niet te motiveren in de bestreden beslissing. Zij stelt dan wel dat dit niet moet, maar kan daarin niet worden bijgetreden. Enerzijds heeft zij wél gemotiveerd over de relatie van verzoekster met de heer J.S., hetgeen toch een indicatie is van het feit dat zij zelf van mening is dat er wel degelijk formeel moet worden gemotiveerd. Anderzijds gaat zij volledig voorbij aan het feit dat zij gehouden is tot een uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en dit overeenkomstig de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De belangrijkste bestaansredenen van deze formele motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens).

De verplichting om een administratieve rechtshandeling zoals het onderhavige terugkeerbesluit te motiveren is overigens een wezenlijk vormvereiste, dat met name is bedoeld om het recht van de door de handeling benadeelde persoon op een doeltreffende voorziening in rechte te waarborgen (HvJ 20 september 2011, T-461/08, Evropaiki Dynamiki, 122), en vormt het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, pt 38).

In de mate dat de verwerende partij er ter zitting nog op wijst dat inmiddels alle door verzoekster in de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aangehaalde elementen werden afgewezen, moet erop worden gewezen dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet het bestuur ertoe verplicht om rekening te houden met, onder meer, het gezins- en familieleven bij het nemen van een verwijderingsbeslissing. Het volstaat dus geenszins te verwijzen naar motieven die werden opgenomen in een beslissing die werd genomen 10 dagen na de thans bestreden beslissing. Een a posteriori-motivering is niet conform de formele motiveringsplicht.

3.4. De schending van artikel 74/13 en de formele motiveringsplicht is aangetoond. Het eerste middel is in de besproken mate gegrond.

4.. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 september 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend zeventien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

Griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS